

2 QUARTOS

CADA

VIATJE.

2 QUARTOS

CADA

VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo papo.

Apa aquí monárquichs! A França ha pujat la República. ¿Quán donarian perque a França s' aixequés la guillotina? Alló seria un gust; poder parlar del poble repugnant, de las salvatjes masses, dels atachs a la propietat y a las personas, de desmans y atropells, de febre y no groga, sino vermella, de bassals de sanch, de tot alló que 'us fa semblar un papo a la hermosa república, papo ab que enganyeu als tontos y a las criaturas que fujan espantats de la vinya, mentrestant que vosaltres se 'ls menjéu tot los rahims... ¿Quán pagarian?

Pero en fi, á pesar vostre, á pesar de vostres prediccions, á pesar de tots vostres desigs la República ha pujat sense tirar un sol tiro, escrivint á las cantonadas «pena de mort al lladre», y armant á tots los ciutadans, que després d' haverse desfogat arrencant totas las áligas dels lletreros y de l' asta de totas las banderas, se disposan á deixarse matar per la patria, defensanlla contra 'ls estrangers que la trepitjan.

—No farán res!... dihéu vosaltres. Son quatre gats que no farán mes que allargar la agonia de la pobre França. Lo que no ha pogut fer l' Imperi, le que no han pogut fer generals de cap d' ala, exércits ben armats, lo mateix Emperador, ¿ho farán quatre ximplots acostumats á cantar la Marsellesa y á baladrejar en los clubs?...

—No, ab franquesa, aquets quatre ximplots no se entregaran fumant cigarrillos de paper.. Aquesta es la vritat.

¿Qué 'u fa que 'l mon estiga encare plé de tontos?... ¿Qué 'u fa que quatre espavilats s'

aprofitin de tot per especular ab tot? ¿Qué 'u fa que hi ha treballadors, encare que pochs, que regant lo teler ó la terra ab lo suor del seu front tingan por a la República? ¿Qué 'u fa que hi haja propietaris, que pagant cada contribució que 'ls balda, sigan sempre del govern?...

¿Qué 'u fa?... Que hi ha molta llana y no pocas estisoras.

Aquí veuran vostres á D. Ramon, empleat en temps de 'n Narvaez, empleat en temps de l' O'Donnell, empleat en temps de 'n Prim, ab una llengua mes esmolada que navaja de barber, dihent mal sempre del qui l' hi puga fer perdre l' empleo, adulador de qui l' hi dona 'l pa, ab una espinada mes flexible que un vimet y una cara mes groixuda que la de 'n Figuerola de Madrid; aquí 'l veuran ab la boca, menjantse 'l tant de contribució que jo m' hauré tret de la mèva y dihent mes mal dels republicans que 'l que fa una pedregada seca quan cau sobre una vinya á punt de venenar.

Si l' escoltéu sentiréu que diu que som uns pillets, que volém fer parts iguals y que la nostra igualtat arriba al estrem de escapsar als que sigan de estatura mes alta que lo regular. Aixó 'u diu als que son rics y alts.

Als que son baixos y pobres los diu que serian las primeras víctimas, perque 'ls posarian al torn per estirarlos, y perque la propietat se la partirian entre tres ó quatre y 's desferian dels que poguessin destorbarlos ó pretendre la part que á dreta lley los tocara.

Als devots los diu que 'ls republicans volan calar foch als altars de las iglesias y convertir los temples en clubs y principals de milicianos.

Als poruchs, que no volen quintas perque

no hi haji soldats que 'ls destorbin quan vagin á entregarse á n' al pillatge.

Per tothom tenen un papo mes ó menos espantós; per tothom tenen un petardo d' alarma y al sentir á una beata que ajunta las mans y aixecant los ulls al cel esclama ab tremolosa véu *Liberanos domine*, s' enpassen lo que tenen á la boca per arribar á temps de respondre ab lo corresponent *Amen*, mes depressa que si realment vingúes la república ab tot lo seu séquit de teyas incendiarias, butxins y guillotinas.....

Oh gent que creyeu ab lo papo y 'us afeiteu al mateix temps! ¿Perqué no vareu neixe al temps del rey Herodes que al pas que hauriau pogut experimentar lo que son los reys, hauriau acabat vostra ignocencia? ¿Sabeu quin es lo papo? Es aquest ser que amaga la seva lletjesa ab una púrpura real, que cobreix las banyas de dimoni que adornan lo seu cap ab una corona idem; que té quatre mil duros per dinar y quatre mil per sopar, cent mil bayonetes per fer anar dret al que ell l' hi sembla que camina tort, mil ó dos mil canons per ofegar la veu del que ell l' hi sembli que crida massa alt, y més de un milió de gossos que viuen dels seus rosegons encarregats de donar cassa als mateixos cunills espantadissos, que tenen fluxedat de nirvis al sentir parlar de la República.

En quant á aquesta senyora, si no 's morren de la febra ja la veuran dintre poch temps y llavors, dirán ab coneixement de causa, si té cara de papo ó de persona decent.

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Molts metjes han abandonat la ciutat encare no han sentit olor de febre groga...

A n'aixó 's deu sens dupte 'l que 'l mal no hagi prés gran increment, perque com diu molt bé un mèu amich, la febre es lo primer espasa; pero 'l metje es lo *catxetero*.

Lo rey Guillem de Prussia vol firmar la pau dintre Paris.

Tot podria ser y no fóra estrany tampoch que l' hi firmés.

Suposèuse per un instant que cau presoner com en Napoleon... lo portan á Paris... y ja está tot llest.

Densá que volentne cremar lo tablado de fusta de baix lo port, s' ha desistit d' aquesta idea perque 's diu que han corregut diners, lo tablado se 'm figura ser lo cadafalch ahont la febre groga exerceix las sèvas funcions de butxí.

Recomaném als individuos del benémerit cos de 'n Targarona, per no dirlos *cipayos* tantas vegadas, que vagin alerta.

L' altre dia á Hostafranchs un home va beure una miqueta massa, l' hi varen fer remeys per la febra y se 'n va anar al calaix.

Ah!... Tambè 'ls recomaném la *llimpiesa* de que parla en Soler y Matas... perque la sèva existencia nos es molt preciosa, tota vegada que sens ells no sabriam de que omplir lo Ponton.

¿En que se semblan las pestes á n' als progressistas?

—En que pujan al poder al mateix temps.

Parlin sino lo cólera del 54 y la febra d' aquest any.

Me sembla á mí que á las Provincias Vascogadas mes de un confessorari déu haver sentit la següent conversa entre un pare capellá de aquells que prenen polvo tot confessant y una dona de aquellas que 's fian mes del pare confessor que del seu home.

—Pare, m' acuso de haver dat una plantafada al meu marit.

—¿Y aixó, filla mèva?...

—Com qu' es voluntari de la llibertat y de todas las maneras se volia tirar al carré per defensar als lliberals...

—¡Oh aixó no es res filleta mèva. No tingas lo mes petit remordiment per lo que toca á la bofetada. Mira jo ahí ab un cop de trabuch vaig matar al tinent de la quarta companyia del segon batalló.

Diu que están los progressistas deixats de la mà de Déu...

¿Sabriau dirme, senyors quin dia fou que 'ls prengué.

¿En que se sembla la febra groga ab lo sucre?

—En que vé de América.

¿Y ab los badalls?

—En que s' encomana.

¿Y ab un govern progressista?

—En que xucla la sanch dels pobres.

¿Y ab un estat de siti?

—En que fa por.

¿Y ab un metje?

—En que mata.

¿Y ab la revolució passada de las quintas?

—En que fa tancar las botigas del carré de la Llibertat.

¿Y ab l' Espanya ab honra?

—En que es invisible.

¿Y ab los cotxes que van á Sant Andreu?

—En que porta molta gent al clot.

COSAS QUE FAN PROGRESSISTA:

Ser de l' Ajuntament

Fer caritat oficial

No entendres.

Portar la peste.

Convidar á n' en Rivero y donarli rom.

COSAS QUE FAN DESCAMISAT:

No tenir por de la febre.

Dir mal dels progressistas

Cridar molt

Alabá 'ls Estats-Units

Y estarse avuy á Barcelona.

COSAS QUE FAN UN BON REY:

No 'n sé cap.

La nit del dilluns se vá donar en lo Teatro Espanyol una funció particular, que segons diuhén, no tenia res d' higiénica, ni de santa.

La nostre colega y germana en Jesucrist, la *Convició*, vá dedicarli l' en demá una gacetilla, esplicant ratlla per ratlla lo que allí havia passat, tractant ab bonas paraulas d' *indecents* als que hi assistiren.

Lo diari carlí vá fer mol bé, pero salta á la vista aqueixa pregunta:

Católica y piadosísima germana, ¿si tals detalls donareu del espectacle, ahont erau vos cuant alló 's feya?..

Y apropósit d' higiene:

Higiénich degué ser lo dinar qu' en los Camps Eliseos 's doná á n' en Rivero l' altre dia, ahont, segons noticias, se menjá y 's begué excessivament.

La *Crónica* 'ns ho dirá.

Hi ha qui diu que la febre es un *fantasma*.

Per aixó fá tanta pó á l' Ajuntament. ¡Supersticiosos!..

Febre amarilla, soldats, cipayos, reijidors; tot aixó 'ns donan.

¡Encare dirán que son avaros los progressistas!

Aqueixos son dias de fumigacions.

Si toquessin á fumigar conciencias ¡quina pressa!

—En què se semblan dos divorciats á Barcelona?..

—En que ja no hi ha Ajuntament.

Escenas propias d' aquets dias

De balcó á balcó.

—¡Quin mal! ¡quin mal!

Diuhe els sabís que es fácil que no prengui peu.

—Si, poden dir aixó; y mentre estant ells fujan.

—¿Sab lo que m' espanta mes, senyora Reparada?

—No 'u sé.

—Y que m' espanta de debó.....

—Digui, digui.....

—Aixó del tifus del *te* y las *rodas*, es un mal qu' es fica per tot.

—¿Com s' enten per tot?

—Miri l' arcalde que crech qu' es diu Sola y Sabatas, ha fet saber als barcelonins que 'l mal s' havia ficat dins del casco de la ciutat.

—¿Que es aixó del casco, senyora Antonia

—Alló que portan al cap als armats.

—Ay, ay, ¿y Barcelona 'n té?

—Be en deu tenir, quant un batlle ho diu

—Potser un any va anar á la professó.

De botiga á botiga.

—¿Que plantan á n' aqueix cantó?

—Res, paperots.

—¿Be; qu' es? vájiho á llegir. Desde aquí, Senyor Andreu li tindrè compte.

—Ja 'n tinch prou; no hi vaig.

—¿Perqué?

—He vist la firma y es del home de la *serenitat* d' en Soler y Matas.

—¿Y no 'u vol llegir?

—¿Y que 'n treuré? figuris que may sé lo que diu, que l' un disbarat va detrás de l' altre y ¡vaja! sab qu' han fet ab tant aquets papers, alamar á tothom.

—¡Ja 'u pot dir!

—Y després per postres nos dirán qu' aquest home 'ns ha salvat, que s' ha portat com ningú, que... ¡vaja! que mereix un' altre creu.

—Ab aixó si que te rahó.

—Prou ne tinch, pero no 'm val.

En un adroguer.

—Donguim una lliura de cloruro.

—Aquí la té,

—Quant val?

—Un ral, diu l' aprenent.

—Una pesseta, ¿Que no saps que s' ha pujat?—Aixó ho diu l' amo.

—Si qu' es car.

—No la prengui.

—Tingui, tingui.

Se 'n va l' comprador y l' amo renya una hora seguida á l' aprenent perque 'n fa pagar tant poch; dant l' ordre que d' aquella hora en endevant ne demani de tot quatre vegadas mes.

—S' acaba l' oli d' atmetillas dolsas. Li fa saber l' aprenent y l' amo li contesta.

—No 's te d' acabar may; yesnhi tirant del de sésam, ara es l' hora de fer quartos.

En un carrer.

—¿Que te 'n vas?

—¿Que 't pensas que tinch 'l valor d' en Gaminde? Tinch por me quedo.

—¿Y que m' en dius de lo que passa?

—¿Que vols que 't digui? Que las Juntas de Sanitat tocan lo violon ab totas duas mans; que las autortitats casi totas son fora, que 'ls metjes matan als que tenen mal de cap, que lo juntament ha perdut l' oremus, y que 'l alcalde no sap com ferse veure.

—Si, es veritat, casi totas las sèvas midas se reduexen á fer llansar fruyta.

—Si, 'ns treuen la fruyta que no fa ni fum y deixen entrar 'ls cuyros que portavan lo mal.

—¿Als han deixat entrar?

—Si.

—¿Y aixó?

—Quartos.

—¿Senyora Pepa sap ahont portarán los noys de l' Hospici?

—¿Ahont?

—A la montanya pelada prop de la font groga.

—Que diu. ¡Pobres xicots!

—¡Vaya un enteniment! portarlos prop de la font del mal.

Mes ranxo.

Un dia de aquesta senmana 's tractava de dar una funció de quadros al viu y molt al viu en lo Teatro Espanyol. Pero van venir municipals y guindillas y hasta 's deya si vindrian los canons de la Universitat á ferla plegar.

L' endemà tots los diaris de Barcelona ploravan com uns suca mollas y condemnavan tals indecencias; fins algun tenia por de que nostre Senyor nos castigues, y 'l gacetiller de la Convicció pintava tant al viu la funció, que tothom va creure que hi havia anat. ¡Ja veurá si 'u sab lo senyor Llauder!..

Ara bè; nosaltres que no plorém per res y que avans que tot estimém lo dret y la rahó, sense teme que se 'ns tatxi de indecents, venim á defensar lo dret de dar aquella funció y lo dret de anarla á veure, encare que 'ns singularisém dels demás diaris, que quan en Gaminde alarma á la Ciutat, callan per por; y quan l' Ajuntament militar fá negocis com lo célebre de las quintas, no diuen res per no comprometre 's, al pas que quant se volan fer funcions com la del Teatro Espanyol aixecan lo coure com si 's tractès de la vinguda del dimoni á Barcelona.

¿Hi havia dret de privar la funció començada? No senyor; alló era una funció privada com qualsevol altre. La gent que hi assistia anava disposada á veure alló y molt més; y semblant espectacle pot proporcionar-se 'l tothom qui vulga ab sols pujar á una de las tantas casas públicas que infestan aquesta Ciutat, sense que vinga en Soler y Matas á interrompre la funció.

Y no dihem aixó perque semblans espectacles nos engresquin, sino perque 'ns agrada lo dret avans que tot y ningú 'l té de intervenir en los actes de la vida privada, com ningú 'l té de intervenir en las funcions que ab talt sentit se donguin.

Mes valdria que en Soler y Matas se cuydés una miqueta mes de fer venir als regidors que han fugit per por de la febre.

¿Per ventura un sol dels espectadors vá aplaudir la prohibició? ¿No van estar xiulant y cridant dintre 'l teatro fins á dos quarts de una manifestant aixis lo disgust que esperimentavan? ¿Perque dons se va prohibir la funció? ¿Per la decencia?... ¿Y qui pot obligarme á guardarla dintre de casa mèva?...

Aquestas rahons son tan evidents, com es evident que 'l dret y 'ls progressistas se donan plantofadas, sempre que 's troban pèl mateix cami.

Diu que en Rivero vá passar una peluca á molts autoritats, perque havian abandonat lo puesto que devian ocupar.

Lo general Gaminde, sens duple pera aplacar las iras del Júpiter cimbrío, lo convidá á dinar als Camps Eliseos, contravenint los concells de la Junta de Sanitat, que diu que no es bò que fém excessos ni extraordinaris per lo que respecta al menjar y al beure.

Aixó 'ns proba lo talent de nostre general que ha sabut trobar la flaca á n' an Rivero, que segons diuen, davant de una ampolla de rom ja l' hi riuen las orellas.

—No veuen; després dirán dels republicans!....

—Bè, home, bè, ¿qué vol dir ab aixó?....

—¿Qué vull dir?... Que fins la febre groga es monárquica.....

—¿Monárquica?

—Si, home, si; ó si no veji perque 'n diuran la *enfermedad reinante*. Si no reynès, ¿podria ser monárquica?....

Diu que molts de l' Ajuntament militar han tocat pirandó al veure la cara groga de la febra...

No es tot hù anar á la professó de Corpus ab una creu á la casaca, ó esposarse á que 'l cotxe dels morts porti á un hom al cementiri á que l' emblanquinin.

De totas maneras *primero son mis dientes que mis parientes* y avans que la obligació es la salvació de la pell.

No tinguís por que 'ls que 's moran de la febra surtin á demaná comptes de la sèva valentia als regidors del general Gaminde.

Opinions.

—Noy quina ganga. S' han suspés las classes. Lo gueto demá martxa; jo me 'n vaig ab ell cap á Sant Celoni... Allí hi veurè á la Marieta, la filla de la mèva dida... ¡Viva la febre groga!...

(Un estudiant.)

—Aquesta senmana havia de declararme en quiebra... Ha vingut la groga y com que no 's paga... ja tinc un motiu per no pagar.

(Un comerciant.)

—Jo no vaig tenir escrúpol de entrar las pells que 'm van venir de América... Vaig guanyar ab aquesta operació quatrecentos duros... Vritat que 's han mort quatrecentas personas... Pero en fin, lo comerciant no té de mirar aquestas menudencias... A duro per persona ja 's pot morir tot lo mon.

(Un comerciant que tè las entranyas dintre d' una bòssa).

—Quina gana que tinc!... Calla noy ne cridis... Mamat lo dit que 't passarà...

(Un treballador de la Barceloneta casat y sense feyna.)

—Que s' hi estiga qui vulga... Primer es lo partit que tot; pero primer que 'l partit es la pell... Havent fugit en Gaminde bè podem fugir nosaltres també. Al cap de vall ell nos hi vá posar.

(Un regidor dels d' are).

Aixó es un mal de cap.

(Soler y Matas.)

Lo passeig de Gracia es massa aprop de Barcelona... Anem á la torre de 'n Gomis.

(* * *)

Qui 'ns empeta la bassa!... Apa noys á seguir pisos desocupats!...

(Un pillet).

No tingueu por... Anéu á Montalegre... Allá no 'us farà falta res absolutament... Miréu, nosaltres si no haguesim de fer lo diari hi aniriam de molt bona gana.

(Los Redactors de la Crónica de Catalunya.)

Febres.

Ximple de cara afeitada,
Que mira y rondá á deshora
Los balcones d' una senyora
Y diu que l' ha conquistada;
Y d' ella que res li ha dat
Diu ell que 'l que vol n' ha tret,
¿No es ben cert que el tal ximplet
Te febre de vanitat?...

Home que vol ser soldat
Tans sols per portar un sabre,
Y tallar fullas del abre
De la santa llibertat;
Qu' es progresista ó bé cranch
Y l' entusiasma 'l quartel,
Aquest home, Deu del cel,
Tè la febre de la sanch.

Avaro que viu tot sol,
Perque de tots desconfia,
Y 'l persegueix la mania
De cassar unsas al vol;
Y vigila son tresor
Sens que d' aprop de ell se moga,
Aqueix té la febre groga,
Vull dir la febre de l' or.

Dropó que per sa dropada,
Als federals mal parlant,
Va á Madrid, solicitant
Del ministre una embaixada;
Y ab cara molt antipática
Diu que 'l poble res mereix,
¿No coneixen que pateix
De la febre burocrática?...

Ministre, Rey ó bè Papa,
Que ab una ametralladora
Volen conservá á tot hora

Un poder que s'els escapa;
Y per aixó fan matar
Al poble que es molt pacient,
Jo ja ho sé que aquesta gent
Tenen febre de mamar.

Y jo que ab ploma y diaris
Alabo la democràcia,
Perque sé que no 'ls fa gracia
Als qu'ens diuen perdularis;
Y perque 'm dona la gana
Escrich lo que 'm sembla bé,
Sempre hi tingut y tindré
La febre republicana.

CONTINUAN AQUELLAS FRASES.

Veyam si dels pecats d' Isabel tots los reys
n' anirem jeperuts.

Victoria.

Fem veure que m' interesso per la Repú-
blica francesa: treballém en favor de la pau.
M. Gladstone.

La guerra te de durar mes: hem venut po-
cas armas.

Lord Grandville.

Prussia te massa Estat major. Al-layre tots.
Theremin de Hame.

¡Adeu ciutadela de Laon! ¡A la una!... ¡A
las duas!... ¡A las tres!!
Enrich de Chezelles.

¡Ja está tot llest! ¡Malvinatjel! ¡Qui hagués
pogut serhi avants!...
Roger de Chezelles.

Es un cop que te l' envidio. Ben fet. Dorm
en pau.

Artur de Chezelles.

Es una llástima perdre aquest pico. ¿Y
encara hi ha qui abona als republicans?
Prinmpesa Matilde.

Corran mals vens per Europa.
Compte de Eu.

Fa llástima veure tants reys destronats.
¡Ves si á nosaltres nos passava!... Tornémsen.
La dona del compte de Eu.

La cosa marxa. Sembla que 'n sortirém.
Benedetti.

No héu escoltat paraulas; donchs rebréu
canonadas.
San Martino.

Las bayonetas dels meus soldats protegiran
la llibertat y garantiran la seguretat de Italia.
General Cadorna.

Deixems de sepulcres emblanquinats, un al-
tra estona en parlarem ab mes calma.
Vizconti Venosta.

¡Ves á Roma, rey de tota la Italia! ¡Del
Capitolí á la roca Tarpeya hi ha sols un pas!
Menotti Garibaldi.

Los espanyols están molt pera determinar-

se. Esperant la seva resposta perdré la mèva
ventura.

Duch de Aosta.

A n' el mèu «Tenorio» li falta alguna cosa.
Vaig á escriure la segona part.

Dumas.

Com si res haguessin fet. Tornemse á
aixecar.

Cruz de Ochoa.

¡Tenir de estar tancat quan puch ser útil
á mon Rey!... ¡Ay pobres lliberals quant hi
torni á haver la Inquisició!

Rector de Alcábon.

L' Olózaga es un pastelero. Embaixador es
cosa delicada y no 'n pot ser un qualsevol.
¡Veyam si me 'n farán á mí!...

Martos.

Ho dech tot á n' en Rivero pero... ¡la veri-
tat! no serveix; no hi veu clar. Que bè aniria
Espanya si á mí me feyan ministre de la Go-
bernació.

Gabriel Rodriguez.

Se m' han acabat los quartos. Anem á ma-
tar toros á Montevideo. A buscar quartos,
allá; á gastarlos, aquí.

Peroy.

Barcelonins salut. ¡Fins un altre any!
Majeroni.

¡Estich de pega! Bon teatro, bon refresch lo
dia de la inauguració, bonas companyias,... y
perdre quartos.

Gaset.

Ab las providencias que hi pres desde lo
comensament de la febra groga, m' hi fet cé-
lebre.

Reig.

(Se continuará.)

Mes ranxo per variar.

Lo nostre Ponton, á pesar de trobarse sur-
to al mitg del port no ha experimentat cap
baixa en la seva tripulació.

Aquí no hi entran febres ni enfermetats
reinants. No volem reys ni coronas y fins las
coronas fúnebres nos empalagan.

Contra la febra, república democrática fe-
deral.

Los italians son dintre de Roma.
Napoleon III ha caygut; pero per aixó sen-
se ferse mal.

Pio IX ha caygut també de la mateixa ma-
nera.

La revolució treballa á mes no poder.
Vaja que en quinze dias, casi bè no 's pot
demanar gran cosa mes.

¿Saben los medis para arribar á ser coro-
nel? Se fan fondistas. Es probat. A Paris n hi
havia un que tenia un gran hotel qu' aixis
anomenan á n' allá las fondas, lo que proba
que hi he estat ó quant menos que sé lo que
'm dich. Donchs si; aquest menestral man-
tingué á uns quans progresistas, quant gracias
á la que pasaren en lo gloriós trono de San
Fernando, tingueren qu' anar errant per lo
mon fets un jueus idem. Ara que aquest lleal
partit nos tragué als espanyols una plaga, pe-
ra posárnose'n déu, ara que ¡mes clar! ocu-

pan ells lo puesto de ella, lo bon home del
fondista ha cobrat deu per hu y per emboli-
carli 'ls quartos li han donat lo nombrament
de coronel.

De debó 'ns agradaria ser del seu regiment,
perque 'l ranxo deurá ser d' allo que 'ls án-
gels hi cantan.

Quant una autoritat dona una ordre es me-
nester siga obehida ó de no, es millor que no
la dongui. Dihém aixó perque en Soler y Ma-
tas recomana la llimpiesa y 'ls cipayos se dis-
putan á qui va mes brut, y per ells es una glo-
ria ostentar solfas mes grossas que la créu
aquella de diamants que 'l citat batlle va ex-
hibir lo dia de la professó.

¿De que menjarán las classes passivas? Nos
sembla que si ara no 'u tenen de menester, ni
may. Senyor Figuerola una mica de compas-
sió y sobre tot mes justicia. Avuy per demá
vosté anirá al carrer, es á dir anirá alla ahont
vulgui, pero volém dir que deixarà la cadira;
queda pobra, se refia de la paga y la paga no
vé; mentres vosté 's mor de fam, mentres la
epidemia delma los habitants de allá ahont vos-
té mora, lo ministre de hisenda, un del succes-
sors de vosté (que Deu fassi no sigui tan dolent)
s' entreté en pagar als que menos ho tenen de
menester y en fer cada francatxela que tremo-
lin los contribuyents.—¿Que dirá vosté?—Po-
sis las mans al pit y lo que ell li digui del mi-
nistre, es lo que nosaltres dihém de vosté.

Telégramas.

MADRID.

S' está ensajant un drama que será la se-
gona part del que 's vá executar ab tan bon
éxit de 1854 á 1856. Porta per títol: «El
bienio progresista.» Los unionistas están molt
adelantats en l' estudi de sos respectius
papers.

En Rivero ha arribat y se l' hi han fet
fumigacions. S' ha cremat molt no sols per
aixó, sino per alló de la cartera. Ha dit que
ja que l' hi han presa, no vol anar may mes
á estudi.

PARIS.

Los prussians nos voltan y al veure nostres
forts fant com la guinéu que diu que son
verdas.

L' esperit republicá domina en tots los
cors y l' áliga en forma d' esperit sant se
n' ha volat al cel.

ROMA.

Las sotanas van á dos quartos cad 'una.
En cambi 'ls vestits de paysá han pujat un
cent per cent. Son molts los capellans que han
penjat provisionalment los hàbits la á figue-
ra al entrar á esta ciutat las tropas italianas.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—No 's dona funció per-
que 'ls mestres de casas treballan en apun-
tar l' edifici. Si la operació surt bé 's torna-
rán á reanudar las funcions.

TEATRO REPUBLICA.—Gran funció per
avuy. Primer: Preludis de República federal
á guitarra y piano. Segon: Lo drama en tres
actes «Esperansa contra la febra groga y mo-
narquia.» Tercer: La dansa pantomimica tito-
lada: «Los empleats inútils á la porra.» Quart
y últim. Joch de cucanya en la que los repu-
blicans se enfilarán á buscar la República al
cap d' amunt.